

štev. 8.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. avgusta 1913.

Mali govorniki.

I.

I seveda — težko delo! —
govoriti vam ljudem,
majhen mož sem in veliko
naj besedo vam povem!

Če bi hotel vas učiti,
kaj bi rekli, — o že znam.
Rekli bi: „No, glej, učenčka!
Prej učit se pojdi sam.“

Če bi pravil vam povesti,
pa smejali bi se v pest.
„Nehaj, nehaj!“ bi dejali
„sam otroška si povest.“

Vidim, vidim jo zadrego.
Iz komarja bo še slon.
Rajši grem in vas pozdravim
in napravim lep poklon.

(Se pokloni in gre.)

II.

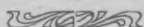
Jaz pa nisem takšen zajec,
da bi smuknil mimo vas,
da resnice ne bi jasne
rekel v jasni vam obraz.

Čujte! Ptička je živeła,
lepa ptička pevčica;
poleg ptičke polna kletka,
ali ptička revčica

Ni hotela hrane v kletki,
oj, odprti na stežaj.
Ni več jela, ni več pela;
mrtvo našli so nekdej.

Kaj je takih ptičk po svetu!
Tabernakel vsem odprt,
a ne marajo življenja,
vólijo si raje smrt.

Silvin Sardenko.

Angelsko omizje.

13. Imenitni možje.

Ko se je slavni vojskovodja Radecki v Veroni pripravljaj na smrt, mu je podelil škof Riccabona sveto popotnico. Z veliko pobožnostjo je prejel blagi starček sv. obhajilo. Eno uro pozneje je prosil bolnik, naj bi ga še obiskal škof. Ko vstopi cerkveni dostojanstvenik, razpne Radecki roke proti njemu in vzklikne ves radosten: »O milostni škof, pridite vendar, vas moram objeti. Tako sladke radosti in blaženosti, kakor jo zdaj občutim, ko sem prejel v svoje srce Jezusa Kristusa kot popotnico za pot v večnost, še nisem poprej nikoli izkusil v življenju. Zadnje obhajilo je pač plačilo za večkratno obhajilo v življenju.«

Francoski general de Sonis, ki je umrl leta 1887., je hodil od leta 1852., torej 35 let, vsak teden k sv. obhajilu, pa tudi še po večkrat. Pa ne samo doma na Francoskem, marveč tudi v Afriki, v Italiji itd. v vojskinem času. Kot poveljnik v Italiji je pisal: »Ko zasledujemo po vaseh in trgih, hipoma zagledamo zvonik, torej: Gospod je tukaj, na tla! Takoj stopiva raz konja« — takrat ga je spremljal prijatelj višji častnik Robert — »greva v cerkev in prosiva duhovnika, da naj naju obhaja. Zgodi se! Hitro zopet zajahava, ker se mudi. Zahvalo opraviva na potu, urno jahaje dalje.«

Poljski kralj Sobieski in njegov zaveznik Karol Lotarinški sta leta 1683. pri Dunaju bistveno odločila, da so bili Turki premagani. Pa kje sta iskala poguma zoper turško premoč? Na dan

odločilne bitke sta bila zjutraj oba pri sv. obhajilu in kralj Sobieski je celò stregel pri sv. maši, ki jo je daroval o. Marko d'Aviano.

Krištof Kolumb, ki je s svojo bistroumnostjo in junaško vztrajnostjo odkril novi svet, je zlasti v sv. obhajilu iskal bodrila in pomoči. Zakaj preden je stopil na ladjo, je šel k spovedi in je prejel sv. obhajilo ter to zahteval tudi od svojih spremljevalcev. Tudi sicer je pri mizi Gospodovi iskal pomoči, kadarkoli je nastopil morsko vožnjo ali pričel kako drugo zelo imenitno delo.

Slavni voditelj zatiranega irskega naroda, Danijel O'Connell, je tudi v prvi vrsti iskal za svoje velikansko delo pomoči pri mizi Gospodovi. Skupno s preprostimi ljudstvom je prejemal svete zakramente, in sicer vsako nedeljo in vsak praznik. Neki zimski večer, meseca februarja, je bila v poslanski zbornici v Londonu velika obravnava, ki se je zavlekla do dveh popolnoči; O'Connell je govoril zadnji in skoraj dve uri. A zjutraj ob šestih, v zelo slabem vremenu, so ga vendar videli v neki katoliški kapelici pri sv. maši; in ko pride sv. obhajilo, poklekne k angelski mizi v sredi svojih ubogih so-deželanov.

Prisrčno lepo piše slavni francoski pisatelj in državnik Chateaubriand (beri Šatobrián) o svojem prvem sv. obhajilu: »Tisti dan je bilo vse z Bogom in za Boga. Resnično pričujočnost božjega Jagnjeta v presv. Zakramentu sem tako čutil kot pričujočnost svoje matere poleg sebe. Ko sem prejel sveto hostijo, sem se čutil vsega razsvetljenega znotraj. Tresel sem se globoke spoštljivosti. Navdajal me je pogum mučencev; pripravljen bi bil v onem trenutku za Kristusa pričati na natezalnicah ali v sredi levov.«

Pravljica o zakladu.

Za tretjo goro in za tretjo vodo leži v zeleni dolinici bogat zaklad —

In če pride v to dolinico človek, ki ima čisto srce, ki še ni grešilo, ga najde. Bel angel se mu prikaže in odkrije mu zaklad.

Kdove, kdo je shranil ta zaklad in za koga ga je shranil v to dolinico?

Morda je romal sv. Nikolaj, pa ga je shranil na tem kraju za srečnega človeka; morda je kresoval sv. Janez kdaj v tej dolinici, pa je skrnil v zemljo dragoceno zlato za srečnega, ki bo našel to dolinico; morda pa je romala tod sveta Mati z nebeškim Detetom v naročju, pa je tu počivala v senci smrek, pa je reklo božje Dete »bodi«, in ustvarjen je bil zaklad. Kdo bi vedel to povedati!

A srečno srce, ki je še nedolžno, ki ga še ljubijo angeli in svetniki, ki ga še ljubi božje Dete! Njemu se odkrije dragoceni zaklad — — —

Tako je brala Marjetica v knjigi prelestnih pravljic, ki ji jo je posodil štacunarjev Janko; brala je in se zamislila. —

Ni daleč čez tri gore in čez tri vode; v enem dnevu se dá priti!

»Tonček!« je poklicala bratca, ki je lovil metuljčka-citrončka, a se mu je vedno umikal od rože do rože.

»Tonček, pusti metuljčka, naj živi, pa semkaj pojdi! Ti bom nekaj pokazala!«

Pustil je Tonček metuljčka-citrončka in prišel je k sestrici.

»Na, beri! Tole stran preberi!«

Bral je deček in se zamislil; sestrica pa ga je natanko opazovala, kot bi mu hotela brati z obraza, še preden bi izpregovoril, kaj misli o zakladu v dolinici za tremi gorami.

Odložil je knjigo, pogledal sestrico in rekel: »Ni daleč čez tri gore in čez tri vode; v enem dnevu se lahko pride.«

»Pojdiva, Tonček, morda najdeva dolinico in tisti dragi zaklad!«

»Nedolžen mora biti, kdor ga hoče najti. — Pojdiva, jaz ne vem, da bi bil kdaj žalil Jezuščka.«

»Tudi jaz ne vem. Kar na pot se napraviva, Tonček, kar jutri se napraviva!«

»Potem bi ne bilo več treba materi hoditi na dnino. Tudi pri nas bi bili bogati; še bolj kakor so sosedovi, in mati bi obdelovali svoje njive, ne pa drugih, in še to za par grošev!«

»In grad bi si sezidala, če najdeva zaklad. Grad na klancu za vasjo; srebrno streho in zlata vrata bi imel!«

»Najprej bi napravila sredi vasi kapelico kot jo imajo v Sušjih, lepo, pa Mater božjo notri v zlatem plašču, kajne?«

»Saj res, najprej kapelico prav sredi vasi, pa majhen stolpiček bi morala imeti s srebrnim zvončkom, da bi zvonilo zjutraj, opoldne in zvečer.«

»Pa res, najprej kapelico s srebrnim zvončkom!« —

Sanjali sta mladi srci nedolžne sanje, lepe in sladke, kakor jih more sanjati le srce, ki še ni grešilo.

Že je stala pred njima kapelica, v njej pa Gospa v zlatem plašču; že je zvonil srebrni zvonček v vitkem stolpiču, milo in čisto, kot bi ga bili vlili angelci iz nebeškega srebra. In grad je stal na klancu za vasjo, v solncu se je svetila srebrna streha . . .

»Pojdeva, jutri pojdeva!« sta si zatrjevala polglasno otroka in zrla na večerne gore, za katerimi leži blagoslovljena dolinica, kamor je romalo ta večer nedolžno hrepenenje, da bi odkril angel zaklad zadivljenemu očesu, mlademu srcu, ki še ni grešilo — — —

Kakor sta rekla, tako sta se zjutraj odpravila Tonček in Marjetica iskat blagoslovljeno dolinico, ki je v njej skrit zaklad.

Vzela sta velik kos kruha za popotnico, prekrizala se še pri »žegnančku« z blagoslovljeno vodo in šla sta, srce polno nad in pričakovanja —

Pot se je zavila v klanec.

»Glej, kmalu bova na prvi gori in še čez dve in prideva v dolinico!«

»Samo, če bova našla pravo,« je boječe vprašala Marjetica.

»Nič se ne boj! Angelček-varih naju bo peljal,« je odgovoril Tonček in skoraj malo očitajoče pogledal sestrico, da je tako maloverna.

Srečala ju je žena, starka je že bila, sključena, in šla je ob palici. Zaščitila je z roko stare oči pred solncem in vprašala: »Kam pa gresta, otroka moja?«

»Po zaklad greva, teta. Za tretjo goro leži,« sta ji odvrnila.

»Po zaklad?« se je začudila starka.

»Da, teta, po zaklad!«

»E, zakladov ni več! — Kaj vama je treba zakladov! Mladost in nedolžnost — to je zaklad!« je rekla starka in šla počasnih korakov svojo pot.

»Gotovo še ni brala o zakladu za tretjo goro,« je rekel Tonček in zmajal z glavo.

»Gotovo še ni; sicer ne bi tako govorila,« je rekla tudi sestrica. —

»Na vrhu sva!« je rekel brat, ko sta prišla na vrh prve gore, in se ozrl nazaj v dolinico; daleč sredi nje se je belila rojstna vasica.

»O, ko se vrneva, se ne bova vrnila več tako revna čez ta grič,« je opomnila Marjetica.

»Če Bog dá! — Kar pojdiva, kaj bi stala! Daleč je še in dolga je pot do zaklada in sreče,« je rekel moško brat, in šla sta dalje.

* * *

Sredi neba je stalo solnce, ko sta prišla na drugo goro.

»Glej, sredi neba je solnce in midva sva sredi poti. Poldne bo nemara; kaj če bi malo počila in jedla?« je vprašal dečko.

»Pa dajva!«

Sedla sta v gosto senco, in Tonček je razrezal kruh na štiri dele, dva za danes, dva za jutri.

Mimo je prišel berač. Mlad je bil še, imel je dve berglji in žvižgal je.

»No, kam pa vidva, mlada romarja,« je vprašal.

»Po zaklad greva.«

»Kam, po zaklad?«

»Za tretjo goro leži.«

»He, he, zakladov ni več — to se samo še bere po knjigah, otročka. He, he, tudi jaz sem ga iskal, he, he; mar se vrnita, otročka,« je rekel, odšepal dalje in žvižgal naprej svojo pesem, edino spremljevalko na njegovem potu.

»Kaj pa, če res ni zakladov?« je vprašala Marjetica in skoraj ji je bilo žal, da je pokazala bratcu knjigo o zakladu.

»Ne bodi taka! Pa se vrni, če nočeš iti; jaz pa grem! Saj si brala v knjigi, in knjiga ne laže!« Tako jo je zavrnil Tonček in njegov dokaz je razpršil bojzljive dvome sestrici.

»Kar pojdiva, da prej prideva,« je velel brat in vstal.

Tudi sestra je vstala, a noge so ji bile trudne.

»Noge me ščemijo, Tonček,« je potožila.

»Tudi mene ščemijo. Kar potrpi! Jutri se bova smejala in vesela bova,« jo je potolažil brat in je zažvižgal in stopala sta lažje.

* * *

Mrak je legal, ko sta prišla čez tretjo goro.

Koj ob cesti je bila dolinica. Smreke so rastle okrog in okrog nje in v njej je vladal tih mir, čaroben in skrivnosten, kot kralj Matjaž v svojem mirnem in tihem gradu.

»Glej jo dolinico; srce mi pravi, da bo ta,« je zašepetal Tonček, in srce mu je zatrepetal in sam ni vedel, ali je v njem strah ali radost.

»Tudi meni pravi srce tako,« je odvrnila sestra in nekako boječe sta stopila vanjo, in mlado srce jima je drhtelo v prsih.

»Kaj pa, če ne bo?« je vprašala Marjetica čez nekaj časa.

»Če sva še nedolžna, naju je že angelček prav pripeljal. Kar lepo sediva na mah in čakajva!«
Sedla sta.

Nič se ni genilo v tej dolinici, samo včasih je zašepetala smreka v vrhu in včasih samo se je oglasil v daljavi muren, ki je pretrgano cvrčal svojo večerno pesem.

Tiho sta dihala in v srcu jima je bilo nekako samotno in tesno, po vsem telesu pa se jima je razlivala neka prijetna utrujenost. —

Kar naenkrat pa se je zableščalo po vsej dolinici in bel angel s srebrno lilijo v roki je stal pred njima.

»Česa iščeta?« ju je vprašal.

»Zaklada,« sta odgovorila in glas se jima je tresel.

»Zaklada? Kako, da ga iščeta, ko ga imata; v srcih ga imata! Ali ni nedolžnost največji zaklad? Teга čuvajta, da ga vama kdo ne ukrade!

Kdor nima teга zaklada v svojem srcu, on je siromak, pa naj ima bogastvo vsega sveta.«

Tako je rekel angel in se je sklonil k njima ter jima zatisnil oči, da sta sladko zaspala v blagoslovljeni dolinici — — —

* * *

»Kako, da nisva vedela, da imava zaklad, da sva ga šla iskat tako daleč, pa ko je bil tako blizu!«

Tako sta govorila Marjetica in Tonček, ko sta se drugo jutro vračala domov, in vesela sta bila, da jima je odkril angel zaklad, ki ga imata v srcu, in bogata sta se vrnila v rojstno vasico.

Bogumil Gorenjko.

Boječi Milan.

Pripoveduje Janko Leban.

Milan je bil prav srčkan in dober deček, a od sile — boječ. Njegov oče je bil bogat pek v trgu V. Imel je več pomočnikov, ki so si časih zvečer pripovedovali čudne zgodbe o strahovih itd. Seveda so se smejali ob takem pripovedovanju in oče je večkrat zatrjeval poslušajočemu Milanu: »Le ničesar ne veruj, Milan! Pomočniki le — »farbajo.« Milan se je sicer sam smejal marsikateri čudni dogodbi; a mnoga povest o strahovih mu je vendar mešala glavo. Ob tem kar ni mogel mirovati. Bil je pač boječ otrok. Mimo pokopališča ne bi zvečer šel za ves svet. Saj je še oni večer pripovedoval pekovski pomočnik, da je videl mrliča, ki je sedel na grobu ter mu migal z roko. Milanu je postalo kaj tesno pri srcu, ko je slišal o tem.

Med zgodbami, ki so o njih govorili pekovski pomočniki, je ena posebno zanimala Milana. To je bila namreč zgodba o povodnem možu. Pripovedovali so, da živi povodni mož v mlinski strugi, kamor vlačí časi tudi male otroke. Tudi je mlinarjev hlapec večkrat pravil o divjem lovcu. Ta je baje ves ognjen ter jemlje ljudem pokrivalo z glave. Milanov starejši brat Joško se je tej govorici kar smejal, meneč, da je dozdevni divji lovec le navadna sova. Ta ptica živi po starih zidovjih in o mraku tiho in lahko leta okoli ljudi, pa jim tudi kaj vzame, kar lahko odnaša v gnezdo. Milan se je ob takih pogovorih kar tresel. »Hu, hu!« je zakričal, pogledal plašno okrog sebe, kakor da bi divji lovec kar silil skozi okno v sobo.

Nekega dne — že proti večeru — pošlje oče Milana v mlin. Toliko, da se je mali strahopetec bližal mlinu, že se je plašno oziral na vse strani, češ: »Gotovo mi divji lovec seže v lase.« Nehoté si pokrije glavo z obema rokama. Pa zdaj bi moral korakati čez mlinsko strugo. Stopil je na most. A čuj! tu nekaj pluska po vodi! Milan preplašeno

pogleda v strugo — zakriči in se spusti v divji tek. Videl je — p o v o d n e g a m o ž a ! Čez drn in strn je priletel domov. Bil je bled kakor smrt. Spotoma je parkrat padel ter je krvavel na podbradku.

»Oh, oh, oh! Povodni mož je v mlinu! Videl sem ga na svoje oči! Hotel je seči po meni!«

»Oj, strahopetec! Kdaj se izpametiš! Takoj zopet z mano v mlin! Videla bova, kje tiči ta preklicani povodni mož! Če sem jaz s tabo, ni se ti bati ničesar!«

Milan se je še zmerom tresel in ni se mu veliko ljubilo, da bi se vrnil v mlin. Toda misel, da se mu ob očetovi strani ne more zgoditi nič hudega, ga je ojunačila in šel je z očetom! Kmalu sta prišla k mlinu. In kaj se je tu pokazalo? Povodni mož ni bil nihče drug, nego očetov prijatelj, ki je v potoku ob mlinu lovil rake; zakaj znano je, da se raki s pridom lové le zvečer ali ponoči. Prijatelj se je zagrohotal, ko je izvedel, česa se je Milan tako prestrašil. Potegnul je raka iz košare ter ga daroval Milanu.

Ko se je Milan vrnil z očetom domov, je bilo tu veliko smeha. Milan se je sramoval, kakor še nikdar tako. Odslej pa ni bil več tako smešno strahopeten! Zgodba o povodnem možu ga je ozdravila docela!

Pesem kosca.

Zelena je dobravica
in že je zrela travica,
oj do kolena travica!

Nabrušena je kosa;
le padi jutri, rosa,
oj diamantna rosa!

Da lažje bo mi rezala,
da večji red zasezala
bo jutri moja kosa!

Božumil Gorenjko.

Marijin pastirček.

Oj na brdu cerkvica,
bela golobičica,
a v dolinici ovčé,
pase jih pastirček mlad.

Vsako jutro v cerkvico
gre pastirček od ovčic,
da Gospe tam na oltar
dene kitico cvetic.

Pa Gospa usmiljena
dobro z dobrim vrača mu,
mu pošilja iz nebes
Rafaela - angela.

Ga pošilja v tihi dol,
da ovčice pase on,
dokler ne povrne se
spet pastirček iz cerkvé.

I. Šarić — B. Gorenjko.

Blaženi Henrik Suzo.

Henrik Suzo, jako učen in pobožen redovnik v srednjem veku, se je že v otroških letih odlikoval s posebno gorečo pobožnostjo do Matere božje.

Ko se je približala pomlad in so se začele ljubke cvetice prikazovati po vrtilih in travnikih, se jih je zelo razveselil nedolžni mladenič; vendar se je premagoval in ni hotel nobene utrpati, dokler se ni približal čas, da je mogel Mariji podariti venec prvih cvetic. Ko se mu je zdelo, da je prišel oni čas, je pobožno in svečanostno natrgal najlepših cvetic, jih povil v venec in je šel z njim v Marijino kapelico; tu je ovenčal podobo nebeške Kraljice ter molil na tihem: »O najlepša Cvetica, pravo pomladno veselje mojega mladega srca, nikar ne zavrzi teh-le prvih cvetic svojega služabnika!«

Ko je nekoč v detinski preprostosti tako ovenčal sveto podobo, se mu je zazdelo v zamaknjenju, da so se odprla nebesa, da vidi angele v svetlih oblačilih dol in gor hoditi. Kar zasliši v nebeškem dvoru prekrasno pesem. Vsebina angelske pesmi je bila: kako prečista

Kraljica nadkriljuje v časti in vrednosti vse nebeške množice. Tudi sam začne peti in se pridruži nebeškemu

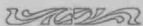
Blaženi Henrik Suzo.

koru. Neizrečno srečnega se čuti vsled tega rajskega petja in ves je prevzet nebeških željâ.

Ob drugi enaki priložnosti se mu je zdelo, da je bil v nebeškem zboru, ko se je pela Marijina pesem »Moja duša poveličuje«. Potlej pa je pristopila presveta Devica

k njemu in mu velela, da naj zapoje pesem: »O vernacula rosula« (»O pomladna rožica«). Ni se upal ustavljati rajski Kraljici ter je boječe pričel; pa pridružili so se mu polagoma nebeški pevci v čimdalje večjem številu. Radost je bila že tako velika, da je ni mogla več prenašati njegova umrljiva narava in prenehalo je nebeško zamaknjenje.

Kako detinsko je ljubil blagi Henrik svojo nebeško Kraljico, nam kaže tudi njegova navada poznejših let: Kadar je dobil nov plašč ali novo kapuco, je šel na svoj ljubljeni prostor v Marijino kapelico, se je pokazal svoji rajski Kraljici in se ji priporočal, naj mu izprosi še to srečo, da bo nosil novo oblačilo po njeni predobrotni volji.

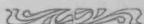

Ave Marija!

Pobožni bavarski škof Sailer je bil nekoč povabljen k gledališki igri, ki so jo otroci uprizorili njemu v čast.

Zagrinjalo se vzdigne. Deklica pri desetih letih, ki je imela glavno ulogo, nastopi. Vse je tiho. Kar zazvoni v bližnjem zvoniku avemarijo. Deklica izpregovori: »Ali ne bomo, preden začnemo, odmolili angelovega češčenja?« Takoj poklekne, se prekriža in glasno moli običajno molitev. Pobožnega mašnika — takrat še ni bil škof — je to zelo ganilo. Po dokončani igri pokliče deklico in ji reče: »Dragi otrok, dobro si izvršila svojo nalogo; a da ti je več do molitve, nego do igre, to zasluži največjo pohvalo. Tako je vseč Bogu in vsem dobrim ljudem. Le vedno ostani tako bogoljubna, in Bog bo s teboj in srečna boš.« Ker je bila deklica ubožna, ji je tudi nekaj podaril dobri gospod.

Ta dogodek mu je bil tako zelo všeč, da ga je potlej še večkrat pripovedoval. Tudi meni je zelo všeč; zato sem ga vam tukaj zapisal, da bi tudi vi zvesto izpolnjevali to lepo krščansko navado. To poudarjam še tembolj, ker opazujem, da je tudi med otroki več takih razvajencev, ki se ne zmenijo za Marijin zvon. Takih ne more biti vesela nebeška Kraljica. Internus.

Legende o lilijah.

I.

Prva lilija.

To je bilo pred dva tisoč leti v Nazaretu.

V svoji tihi sobici je klečala sveta Devica Marija in brala je iz Svetega pisma.

Kar naenkrat pa se razsvetli tiha sobica, napolni se z nebeškim žarom in sredi tega sijaja stoji nadangel Gabriel v belem krilu, v roki srebrn cvet, ki ga do tedaj svet še ni videl.

»Češčena, milosti polna, Gospod je s Teboj!«

Tako je pozdravil angel Devico in ji razodel veliko skrivnost, da je ona izbrana od Boga za mater Odrešeniku.

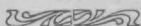
Ponižno je sklonila Devica svojo glavo in šepetala: »Glej, dekla sem Gospodova.«

Angel je položil belo lilijo, ki jo je imel v roki, na klečalnik za spomin iz raja in je izginil.

Dolgo je še klečala Marija in se zahvaljevala Stvarniku v molitvi, kakor jo more moliti samo Brezmadežna.

Ko je vstala, je vzela v roko srebrno lilijo, nebeški pozdrav, stisnila jo je mehko na svoje srce, nato pa jo je vsadila v bel lonček in ga postavila na okno svoje hišice.

In to je bila prva lilija, ki je rastle na zemlji, poslana iz neba . . .

II.

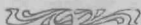
Vrtnar in vrtnarica.

»Poglejte, mamica, kako lepo rastejo lilije v gredici! Kaj jim nič ne škodi suša?« je vprašalo dete svojo mater in jo pogledalo, čakajoč odgovora.

Mati je pogladila otroka po zlatih laseh in mu odgovorila: »Kako bi jim škodila suša, ko prideta vsak večer, ko že ljudje zaspijo, Jezus in Marija in zalivata lilije s srebrnimi posodami.«

To si je vtisnilo blago dete dobro v srce in zvečer je naslonilo glavico na komolček in zrlo skozi okno, da bi videlo Jezusa in Marijo.

In glej, prišla sta. Bila sta v belem oblačilu, imela sta zlat sijaj okrog glave in zalivala sta lilije s srebrnimi posodami, in dete ju je videlo, ker je imelo še čisto srce . . .

III.

Hrepenenje lilij.

Tri sestrice, tri lilije so rastle v gredici.

Pa priletela je ptičica, zlatokljuna in s srebrnim perjem, kot da je priletela iz raja, in je sedla na ograjo gredice in zapela:

»Oj, tri lilije, tri sestrice!

Vrtnar bo prišel, z ostrim nožem bo prišel in vas bo odrezal prav pri tleh, in morale boste umreti.

Eno bo nosila v laseh deklica, ki bo šla jutri prvič k sv. obhajilu.

Drugo bo dejal cerkovnik v vazo in jo bo postavil pred tabernakelj.

Tretjo bo držala devica, ki bo jutri umrla.«

Sklonile so lilije svoje bele kelihe, in prva je rekla: »Kako srečna sem! Nedolžna deklica me bo nesla v cerkev k Njemu, ki me je ustvaril!«

Druga je rekla: »Prav pred Zveličarjem bom dehtela in molila in zanj bom ovenela!«

Tretja je rekla: »Prav v nebesa me bo nesla devica, ki bo jutri umrla, in me bo poklonila Kristusu s svojo čistostjo.«

In ko so to izgovorile, so šepetale kakor bi molile sladko molitev: »O kako sladka je smrt za Gospoda!«

Bogumil Gorenjko.

Opravičba v šoli.

Katehet vpraša v šoli deklico zgodbo o pomnoženju kruhov v puščavi. Učenka začne jokati. »Kaj pa ti je, zakaj se jokaš?« jo sočutno popraša katehet. — »Prosim, gospod katehet, ne znam.« — »Ali se nisi učila?« — »Prosim, me ni bilo v šoli; sem že zbolela pri ženitnini v Kani Galilejski.«

Rešitev zastavice št. 7.

Kaša — maša — paša — raša.

Prav so uganili: Jarc Marica in Verica, učenki IV. razreda v Novem mestu; Tumpej Vinko, učenec IV. razr. pri Sv. Lovrencu na Drav. polju; Lončar Anica, učenka v Novem mestu; Vera Divjakova, učenka, na Studencu; Pustišek Mihael, sluga, Zdole-Kozje.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 7.

V iglastem gozdu nima drevje listov.

Prav so odgovorili: Kegl Milica, Lah Lojzika, Belec Pepica, Onišak Jožefa, Vogrinec Tončka, Filipič Zefika, učenke VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Kacjan Marija, učenka IV. razr. pri Sv. Lovrencu na Drav. polju; Doberlet Milenko, Kersnič Viktor, Podkrajšek Metod, Rozman Karol, Ložar Rajko, Nerot Dušan, Ravnikar Ivan, Kanc Stanko, Platner Josip, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani.

Oboje so prav rešili: Zupan Peter, Bergant Stanko, Dornig Franc, Urankar Pavel, Mali Gregor, Flere Maks in Jožef, Homar Anton, Urbanja Anton, Mrak Jožef, Richtar Karol, Pustotnik Matija, Grošelj Janez, Janko Alfred, Juteršek Ignacij, Bodlaj Rudolf, Žebale Franc, Gerčar Franc, Kimesvenger Maks, učenci III. razr., Albrecht Jožef, uč. IV. razr. v Kamniku; Kunc Viktor, učenec V. razr. v Ljubljani; Gržina Verica, Valenčič Milica, Urbančič Hermina, Volk Poldka, Štembergar Zvezdica, Ličan Marija, Vičič Pavla, Škrlič Jožefa, Valenčič Mira, Ileršič Zofka, Huber Zinka, Rudež Dora, Hrovatin Marica, Tomšič Zofija, Gärtner Dora, Kaluža Marica, Kregar Marica, Letiš Zorka, Boštjančič Pavla, Rabič Krista, Šircelj Malka, Slavec Jožefa, Benigar Ivana, Bratina Marica, učenke samostanske šole v Trnovem; Kramar Anton, mizar v Mateni pri Igu; Žnideršič Nada, učenka III. razr. v Ilirski Bistrici, Müller Pavla in Engelman Poldi, učenki v uršulinskem samostanu v Mekinjah.